

Gripande läsning!

# Hej då matte, nu simmar jag bort!

Det bästa den ledsjuka hunden Moltas visste var att simma.

Därför valde hans matte Jessica Svensson att det var det sista han skulle få göra i livet.

– Vackrare och bättre avslut än så här kan jag inte ge honom.

TEXT LEILA RUDELIUS FOTO HANS-PETER BLOOM

Tolvårige Moltas promenerar vant och nästan ivrigt in till hundsimmet som inryms i den gamla lanthandeln i Halahult. Härinne råder nästintill tropisk värme. Den färgglada papegojan "Batman" hälsar välkommen med sin skrikiga röst. Moltas är van vid det främmande höga fågelljudet och reagerar knappt. Han tillhör stamgästerna. Varje vecka i fem års tid har hans matte Jessica Svensson, 28 år, kört tio mil fram och tillbaka från hemmet i Uråsa utanför Växjö till Blekinge hundsim. Detta för att hennes ishias- och ledsjuka vän ska få simma i den uppvärmda bassängen. Moltas blev påkörd av en bil när han var sju månader gammal och redan då misstänkte veterinären att han i framtiden skulle få ledproblem.

– Simträningen och värmen här har nog förlängt hans liv några år, säger Jessica.

Under sommarhalvåret har Moltas simmat i ån som rinner nedanför huset i Uråsa.

– Han är ett riktigt vattendjur, säger Jessica.

**KVÄLLENS SIMTUR** kommer emellertid att bli hans sista. När Moltas står stilla darrar hans bakben av värk. Hans långa päls är svart och vit. Hans nos har blivit grå. Han är en blandning mellan flatcoated retriever, old english sheepdog, finsk spets och schäfer.

– Han är en äkta gatukorsning!

Moltas kom till Jessica när han var 4 år.

– Jag hade kompisar med hundar som jag blev imponerad av och kände att jag också ville ha en alldeles egen hund, berättar Jessica.

En av hennes kompisars grannar hade Moltas som de ville göra sig av med eftersom de fått en liten son som då var 16 månader gammal och som behandlade Moltas med sämre respekt än vad han förtjänade.

– Jag fastnade för Moltas direkt när jag såg honom och jag tror känslan var ömsesidig.

Jessica tog hem den nyfunne vännen på prov i några dagar. Det tog inte många timmar för-

rän hon bestämde sig för att behålla honom.

– Det jag fastnade för var att han var så glad – det var en lycklig hund. Jag mådde själv inte så bra under den perioden så jag behövde honom och han behövde mig, säger hon och får en bekräftande slick i ansiktet av Moltas.

**DET ÄR EN SVÅR DAG** för Jessica. Det är sista gången som hon kommer att åka till hundsimmet med Moltas. Det är sista gången för allt när det gäller honom. Hon har med stor vända tagit beslutet om att sätta punkt.

– Hur svårt det än är så tycker jag att det är vår skyldighet som hundägare att ta bort våra djur om de inte mår bra eller har ont, menar hon.

Från början hade Jessica tänkt avliva Moltas på djursjukhuset i Växjö och sedan kremera honom, men när hon fick höra att en veterinär skulle komma till hundsimmet för att vaccinera hundar så kändes det som ett självklart val.

– Simning är ju hans grej och vackrare avslutning kan han inte få, tycker Jessica.

Trots att det är de sista timmarna Jessica har tillsammans med Moltas ger hon ett lugnt och sansat intryck.

– Det är klart att det är lite darrigt, men jag hade min gråtperiod i går. Det var sista måltiden, sista natten och sista ... ja, det var jobbigt. Men jag fick så mycket kramar och pussar och allt man kan få, så det känns faktiskt bra nu.

**JESSICA HAR MÅNGA MINNEN** av sitt liv med Moltas och berättar om när hon skulle lära honom att gå lös på skogstomten. ▶



**JAG ÄLSKAR DIG MATTE!** Moltas ger Jessica en sista puss innan det är dags för veterinären att ta över.

”Han var så glad, en så lycklig hund”

**SISTA SIMTUREN.** Moltas älskar att simma därför ville mattn Jessica att det skulle bli det sista han gjorde i livet. Efter simturen får han en spruta och somnar sakta in. Ankan fick följa med i graven.



”Efter en halvtimme är Moltas nöjd och tar med sig ankan till matte”



**VARMT OCH SKÖNT.** Jessica har låtit Moltas simma på hundsimmet i Blekinge de sista åren. Det har förmodligen förlängt Moltas liv med några år. Men nu är det för sista gången, värken har blivit för svår.

► – Jag tänkte att om jag band honom i ett jättelångt balsnöre skulle jag lura honom att tro att han var lös. Om han skulle springa i väg och inte lyssna när jag ropade skulle jag bara trampa på snöret. Det gick jättebra ända fram tills jag plockade bort snöret och han upptäckte att han ju faktiskt kunde springa i väg, säger Jessica och skrattar.

**PROBLEMET VAR** att grannarna hade tikar. Men för att minimera riskerna vid rymningsutflykter valde Jessica att kastrera honom.

– Sedan lugnade han ner sig och de senaste fem åren har han hållit sig hemma.

Det har varit svårt för Jessica att besluta när det är dags för Moltas att somna, trots att hon har märkt en avsevärd försämring när det gäller hans ledbesvär det senaste året. Den sista tiden har han knappt velat följa med ut på promenader eller leka med familjens andra hund, Lucy. Jessica ville att det hus som hon och sambon Thomas hållit på att bygga på tomten bredvid huset som Jessica tidigare delat med sin mormor först skulle stå färdigt.

– Jag ville att Moltas skulle få vara med när vi flyttade in och själv få välja en plats där han skulle ligga i trädgården. Och det har han gjort nu, berättar Jessica.

Han valde en plats längst bak på tomten i anslutning till altanen där han har koll på allt som händer. Innan Jessica blev sambo och fick sonen Benjamin, 1,5 år, var Moltas hennes allt. Han var med överallt – när hon handlade, åkte på semester, cyklade, promenerade och umgicks med vänner.

– Men han har aldrig sovit i sängen, säger Jessica och skrattar hjärtligt.

Även om familjen nu utökat djurskaran med både häst, katt och unghunden Lucy är Moltas det djur som betytt mest för Jessica.

– Den första hunden är något extra.

**DET ÄR NU DAGS** för Moltas sista simtur. Han går på darriga ben sakta ner för rampen som leder till bassängen. Jessica kastar den färgglada gummiankan som Moltas glatt simmar efter. Han fångar den och simmar tillbaka till sin matte, släpper ankan för att få den slängd

åt sig igen. Längd efter längd simmar han, precis som han brukar.

Jessicas sambo Thomas Svensson sitter i väntrummet korgstol mot väggen som är målad med glada hundar som springer på en grön äng med blå himmel i bakgrunden. Thomas, som valt att inte vara med vid avlivningen, berättar att Moltas som annars aldrig brukar vilja gå ut på morgonen, denna morgon plötsligt ville ut. Förmodligen ville han kissa över sina domäner en sista gång.

– Sedan ville han inte in igen, berättar Thomas.

– Jag är övertygad om att Moltas känner av att något ska hända, säger Jessica.

Efter drygt en halvtimme är Moltas nöjd och går sakta upp ur det varma vattnet med ankan i munnen. Ankan ska få följa med honom i graven.

Hundsimmets ägare Irene Mattsson hejar på den trötta Moltas som kämpar med stegen.

– Såja Moltas, kom igen – kämpa på. Vad duktig du är!

Efter att Irene duschat honom tar Irene



**SISTA SPRUTAN.** Veterinären Lars Lanneck ska ge Moltas en spruta med lugnande, därefter en överdos sömnmedel så att han stilla somnar in.

man Mats över och torkar och masserar en märkbart nöjd Moltas som ruskar av sig en sista gång och samtidigt blöter ner Mats.

– Tack ska du ha!

Moltas släpps in i torkrummet med glasfönster ut mot cafeterian. Där ska han stå i några minuter. Han skäller när han hör Jessicas röst utanför. Hon pratar med den privatpraktiserande veterinären Lars Lanneck som berättar om hur han kommer att gå till väga med Moltas. Lars ser trygg och säker ut och pratar med låg röst. Trots att han har avlivat ett antal hundar under sina många år i yrket så är denna situation ny för honom.

– Hembesök har jag gjort många gånger, men att hunden får träna och vara aktiv innan den ska gå bort har jag inte varit med om förr, berättar han.

Lars tycker att det är viktigt att ägarna ska



**MOLTAS ÄR BEREDD.** Jessica berättar att efter hans sista simtur var det som om han var redo för att dö.

få bestämma hur den sista färden ska bli.

– Min uppgift är att hunden ska få ett lugnt och fridsamt insomnande utan att

behöva uppleva stress och smärta.

Efter att Moltas torkat och druckit vattnet lägger han sig ner på golvet. Han verkar redo. Jessica sitter på knä bredvid och klappar honom över den mjuka och varma pälsen. Lars ger Moltas en spruta i benet med lugnande medel. Moltas reagerar inte för nålsticket, som får honom att känna sig dåsig och bekvämt trött.

– Du har alltid varit så duktig. Det kommer bli så bra i hundhimmelen, säger Jessica så tyst att nästan bara Moltas kan höra.

Efter ett tag förlorar Moltas medvetandet. Efter det får han en sista spruta med en överdos sömnmedel som definitivt gör att hjärtat slutar slå. Jessica lägger sitt huvud mot hans. Pälsen blir lite blöt av de tårar hon hållit inne med för hans skull.

– Jag ville inte att det sista han skulle se

var mig gråtande, förklarar hon.

Moltas ligger på sidan med lite halvöppen mun. Som om han sover ...

– Jag är stolt över mig själv och över Moltas, säger Jessica med gråten i halsen.

**THOMAS KOMMER IN.** De kramas och virar in Moltas i hans filt. Han ska föras tillbaka hem igen. I den grävda graven på tomten ska Moltas någon timme senare hissas ner. Han ska också förutom sin anka även få med sin boll och andra små tillhörigheter. Allt utom halsband och koppel ska med till andra sidan.

– Han ska inte behöva vara bunden framöver. Det har han knappt varit hemma de sista åren heller. Och även om det säkerligen är ljusst i evigheten ska reflexvästen också med så att han syns däruppe.

Till våren kommer jordhögen att blommas av färgsprakande tulpaner som Jessica ska plantera. Hon är tacksam över att slutet blev precis så fint som hon önskade att det skulle bli. Och det viktigaste av allt; Moltas lider inte mer. ■

